

D.H. LAWRENCE

BAKİRE İLE
ÇİNGENE

ÇEVİRİ: TÖLİN NUTKU

D.H. LAWRENCE
BAKİRE İLE
ÇİNGENE

Can Klasik

Bakire ile Çingene, D.H. Lawrence
İngilizce aslından çeviren: Tülin Nutku
The Virgin and the Gypsy

© 1990, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1990

11. basım: Nisan 2024, İstanbul

Bu kitabın 11. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Cevizlik Mah. Hüsreviye Sk. Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38
Bakırköy-İstanbul
Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-3935-4

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

D.H. LAWRENCE
BAKİRE İLE
ÇİNGENE

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
Tülin Nutku (Cansunar)

♥can

D. H. Lawrence'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oğullar ve Sevgililer, 1985

Gökkuşağı, 1990

Âşık Kadınlar, 2009

Ölen Adam, 2010

Lady Chatterly'in Âşığı, 2012

Tilki, 2020

D.H. LAWRENCE, 1885'te İngiltere'de doğdu. İlk romanı *Ak Tavuskuşu* 1911'de, ikinci romanı *Günahkâr Ruhlar* 1912'de basıldı. Yarı otobiyografik romanı *Oğullar ve Sevgililer* (1913) Lawrence'ın kendi yaşamöyküsünü, genç bir adamın annesiyle ilişkisi ve bu ilişkinin başka kadınlarla ilişkilerini nasıl etkilediğiyle ilgili güçlü bir psikanalitik incelemeye dönüştürüyordu. 1915'te yayımlanan *Gökkuşağı*'nda, Brangwen ailesinin üç kuşak öyküsü aracılığıyla toplum ve ruhsal değişimi ele alınıyordu. Kitabın devamı niteliğindeki *Âşık Kadınlar* 1920'de yayımlandı. Onu yine aynı yıl 1920'de *Kayıp Kız*, 1926'da *Kanatlı Yılan*, 1928'de *Lady Chatterley'in Âşığı*, 1929'da *Ölen Adam*, 1930'da *Bakire ile Çingene* adlı romanlar izledi. Aynı zamanda çok iyi bir şair, öykü ve deneme yazarı olan D.H. Lawrence, özellikle romanlarıyla 20. yüzyıl İngiliz edebiyatının en etkili yazarlarından biri oldu. Lawrence, 1930'da Fransa'nın Vence kentinde öldü.

TÜLİN NUTKU, TED Koleji'ni bitirdikten sonra DTCF Arkeoloji ve Pedagoji bölümlerinden mezun oldu. Fakülte eğitimi sırasında Tiyatro Kürsüsü'ne devam etti. Tiyatro ve müziğe duyduğu tutku onu Timur Selçuk'tan ders almaya yöneltti. Uzun bir süre profesyonel müzisyen olarak çalıştı. 1980'den bu yana çeviri yapıyor.

I

Papaz'ın karısı, beş parasız genç biriyle çekip gittiğinde çıkan skandal hiçbir sınır tanımaksızın yayıldı. İki kızının küçüğü yedi, büyüğü de dokuz yaşındaydı ve Papaz da öyle iyi bir kocaydı ki... Evet, gerçi saçları grileşmişti ama bıyıkları koyu renkti, yakışıklıydı ve ele avuca sığmaz güzel karısı için hâlâ kaçamak bir tutkuyla doluydu.

Neden gitmiş olabilirdi? Neden tavlayıcı, göz kamaştırıcı bir duygu değişimine kapılıp ansızın aklını kaçırmış gibi fırlayıp gitmişti?

Kimse buna bir yanıt bulamıyordu. Yalnızca sofı olanlar kötü bir kadın olduğunu söylediler. Bazı iyi niyetli kadınlar seslerini çıkarmadılar. Biliyorlardı.

İki küçük kızsız hiçbir zaman bilmediler. İçleri kan ağlayarak annelerinin onları hiç önemsemediği için gittiğine karar verdiler.

Kimseye hayır getirmeyen kötülük rüzgârı, Papaz ailesini de kasırgasında silip süpürdü. Sonra ne olsa beğenirsiniz? Bir deneme yazarı ve tartışmacı olarak oldukça seçkin biri olan, durumu da kitapseverler arasında sempati uyandıran Papaz, Papplewick'in maaşlı papazı oldu. Tanrı, şanssızlık rüzgârını, ülkenin kuzeyinde bir papazeviyle gidermişti.

Papazevi, köye gelmeden hemen oradaki Papple Irmağı kıyısında çirkin taş bir evdi. İleride, yolun ırmağı kestiği yerde bir zamanlar suyla dönen kocaman, eski, taş pamuk değirmenleri vardı. Yol tepeden yukarıya kıvrılıyor, sonra köyün iç karartıcı taş sokaklarına iniyordu.

Papaz ailesi, papazevine geçiş nedeniyle bir değişiklik kararı aldı. Artık bölgenin sorumlu papazı olan Bay Saywell, yaşlı annesiyle kız kardeşini, kentten de erkek kardeşini alıp geldi. İki küçük kızın eski evdekinden çok farklı bir çevreleri olmuştu.

Bölgenin sorumlu Papaz'ı kırk yedisine gelmişti ve karısının uçup gidişinin ardından aşırı, pek de vakarlı sayılamayacak bir üzüntü sergiliyordu. Canayakın hanımlar intihar etmemesi için onu kollayıp gözetiyorlardı. Saçları enikonu aklaşmış, vahşi bakışlı, acıklı görümlü biri olup çıkmıştı. Ona şöyle bir göz atmak, olup biten her şeyin ne kadar korkunç olduğunu, onunsa nasıl alandığını anlamak için yeterliydi.

Yine de kulağa bir yerlerden yanlış bir nota geliyordu. Eski Papaz'ın dertlerini paylaşan hanımefendilerden bazıları bu yeni bölge Papazından pek hoşlanmamışlardı. Söylenecek her şey söylenip yapıldığında onda garip, gizliden kendini üstün gören bir hal göze çarpıyordu.

Küçük kızlarsa doğal olarak, çocukların o belirsiz kavrayışıyla ailenin durumunu kabullendiler. Yetmişin üstünde olan ve gözleri giderek bozulan Büyükanne, evin merkezi oldu. Kırkın üstünde, solgun, dindar ve içten içe bir kurdun kemirdiği Cissie Hala evi çekip çeviriyordu. Kırkında, cimri, gri yüzlü, yalnız kendi için, donuk bir yaşam sürdüren Fred Amca'ysa her gün kente iniyordu. Papaz'a gelince, elbette ki Büyükanne'den sonra evin en önemli kişisiydi.

Büyükanne'ye "Ana" diyorlardı. Akıllı, bedence kaba saba, yaşamı boyunca çevresindeki erkeklerin zayıf yan-

larına dalkavukluk ederek kendi işini kolaylaştırmış eskilerden biriydi. Başlama işaretini çabucak aldı. Papaz, suçlu karısını hâlâ “seviyor”du, son nefesine kadar da “sevecekti”. Öyleyse susulmalıydı. Papaz’ın duyguları kutsaldı. Evlendiği ve taptığı o tertemiz kızı yüreğinin bir köşesinde kutsal bir şey gibi saklıyordu.

Aynı anda acımasız dış dünyada Papaz’ı aldatan ve küçük çocuklarını terk eden, adı kötüye çıkmış bir kadın dolaşıyordu. Hak ettiği alçalışı hiç kuşkusuz ona verecek olan genç, rezil bir adamın emrindeydi. Önce bu nokta çok iyi anlaşılın, sonra da susulsun! Çünkü Papaz’ın yüreğinin saf yüceliğinde gencecik gelini için hâlâ tertemiz, ak bir karçıçeği açıyordu. Bu ak karçıçeği solmamıştı. O aşağılık genç adamla giden öbür yaratığın Papaz’la hiçbir ilgisi yoktu.

Küçük bir evin dulu olarak sönük, belirsiz biri olan Ana, şimdi papazevinde baş koltuğa tırmanmış ve yaşlı, kocaman cüssesini sağlamca yerleştirmişti. Tahtının elinden alınmasına izin vermeyecekti. Olanca cin fikirliliğiyle onaylamıyormuş gibi görünerek Papaz’ın tertemiz ak karçıçeğine olan bağlılığına saygısını gösteren iç çekişlerini ihmal etmedi. Oğlunun büyük aşkının önünde sinsice eğilerek kötü dünyada açmış ve bir zamanlar Bayan Arthur Saywell denen o ısrıganotuna karşı tek söz etmedi. Neyse, Tanrı’ya şükür yeniden evlendiğine göre artık Bayan Arthur Saywell sayılmazdı. Hiçbir kadın Papaz’ın adını taşıyamıyordu. Tertemiz, ak karçıçeği adı sanı olmaksızın *sonsuz* kadar açacaktı. Aile de onu “*bir-zamanlar-vardı*” olarak düşünüyordu.

Bunların tümü de Ana’nın değirmeninin suyuydu. Arthur’un yeniden evlenme olasılığına karşı Ana’yı koruyordu. Arthur’u, en güçsüz yanından, kendine olan sinsi sevgisinden yakalamıştı. Ölmez ak bir karçıçeğiyle evlenmişti. Şanslı adamdı doğrusu! Yaralanmıştı. Yazık!

Acı çekmişti. Ah, nasıl da sevgi dolu bir yürekti onunki! Bağışlamıştı elbette. Evet, ak karçıçeği bağışlanmıştı! Öbür hergele işe karıştığında iradesiyle gerekli önlemleri almıştı ama şşttt! O kokuşmuş dış dünyadaki korkunç ısırganotunu fazla düşünmeye gelmezdi! O, “bir-zamanlar-vardı”ydı. Ak karçıçeği geçmişin erişilmez yüceliklerinde açadursun. Yaşanılan an başka bir öyküdü.

Çocuklarsa bu düzmece kendini kutsallaştırma ve “hiçbir şeyin sözü edilmez”lik havasında yetiştirildiler. Onlar da erişilemez yüksekliklerdeki karçıçeğini gördüler. Onlar da yaşamlarının tepesinde yalnız güzelliği içinde saltanat sürdürdüğünü, asla dokunulmaması gerektiğini biliyorlardı.

Bu arada dışarıdaki murdar dünyadan bencilliğin ve alçalmış şehvetin ağır, pis kokusu, o iğrenç ısırganın, “bir-zamanlar-vardı”nın kokusu geliyordu. Bu ısırgan arada kızlar, çocuklarına bir not iletmenin yolunu buluyordu. Böyle durumlardaysa gümüş saçlı Ana, içten içe nefretle sarsılıyordu. Eğer “bir-zamanlar-vardı” geri dönerse Ana’ dan geriye pek bir şey kalmayacaktı. Gizli bir nefret rüzgârı yaşlı büyükaneden kızlara, Ana’yı yabana atılmayacak bir biçimde küçümseyen o iğrenç şehvet ısırganının çocuklarına esti.

Bunların tümüyle, çocukların hayal meyal anımsadıkları kendi gerçek evi olan güneydeki papazevi ve göz kamaştırıcı ama pek güvenilir olmayan anneleri Cynthia iç içeydi. Evde, sonsuza kadar doğan ve batan hızlı, tehlikeli bir güneşmişçesine büyük bir sel, bir yaşam seli oluşturmuştu. Herkes onun varlığını parlaklık ama biraz da tehlike, göz kamaştırıcılık ama biraz da ürkütücü bir bencillikle birleştiriyordu.

Şimdiyse o göz kamaştırıcılık gitmiş, ak karçıçeği, porselen bir çelenk gibi mezarının üstünde donmuştu. Bencillğe özgü tehlikeli bir tür olan aslan ve kaplanlarda

rastlanan değişkenlik *tehlikesi* de böylece savılmış oluyordu. Şimdi artık insanın içinde rahat rahat mahvolacağı tam bir değişmezlik vardı.

Ne var ki çocuklar büyüyordu. Büyürken de kafaları daha çok karışıyor, daha şaşkınlaşıyorlardı. Ana yaşlandıkça gözleri de giderek zayıflıyordu. Birinin onu gideceği yere götürmesi gerekiyordu. Öğlene kadar yatağından kalkmıyordu. Yarı kör, yarı yatalak da olsa evin denetimi ondaydı.

Tam da yatalak sayılmazdı zaten. *Erkekler* varsa Ana tahtında olurdu. Kayıtsızlığa fırsat vermeyecek kadar kurnazdı. Özellikle de rakipleri varken...

En büyük rakibi kızların küçüğü olan Yvette'ti. Yvette'te *bir-zamanlar-vardı*'nın o karmaşık, kayıtsız neşesi vardı, ama kız daha yumuşak başlıydı. Belki de Büyükanne onu tam zamanında yakalamıştı. Belki!

Papaz, Yvette'e tapıyor, onu aşırı bir düşkünlükle şımartıyordu; ben yufka yürekli, hoşgörölü bir ihtiyarcık değil miyim, demek istiyor gibiydi. Kendisi için böyle düşünülmesinden hoşlanıyor, Büyükanne de onun kıl inceliğindeki zayıflığını biliyordu. Tümünü de tanıyor, Papaz için, onun kişiliği için bir oyalama olmalarına uğraşarak onları kullanıyordu. Kadınların göz alıcı giysiler istemesi gibi Papaz da kendi gözünde göz alıcı bir kişiliği olsun istiyordu. Ana da kurnazlıkla yetersiz ve zayıf noktalarına birer "ben" konduruyordu. Anne sevgisi Papaz'ın dayanıksız noktalarının ipucunu veriyor, o da oğlunun hatırı için onları süslüyordu. *Bir-zamanlar-vardı* olan Cynthia'da olduğu gibi! Ama bu konuda *ondan* söz etmeyelim. Onun gözünde Papaz neredeyse Notre-Dame'ın kamburu ve budalanın biriydi.

Gülünç olan şey, Büyükanne'nin, pohpohlanmış Yvette'ten çok, içten içe büyük kız Lucille'den nefret etmesiydi. Tedirgin, sinirli Lucille, Büyükanne'nin gücü

altında olduğunu şımarık, kişiliği belirsiz Yvette'ten daha iyi biliyordu.

Öte yandan, Cissie Hala da Yvette'ten nefret ediyordu. Adından bile nefret edecek kadar nefret doluydu ona karşı. Cissie Hala'nın yaşamı Ana'ya adanmıştı, Cissie Hala bunu biliyor, Ana da onun bunu bildiğini biliyordu. Yine de yıllar geçtikçe aralarında barış imzaladılar. Cissie Hala'nın kurallara uyan kendini kurban etme düzeni aynı Cissie gibi herkesçe onaylandı. Bu konuda epey de dua etti. Bu da onun bir köşede kendine ait özel duyguları olduğunu gösteriyordu, zavallılık... Cissie olmaktan vazgeçip yaşamını ve cinselliğini yitirdi. Şimdiyse ellisine doğru sürüklenmekte, içinde yeşil, garip öfke alevleri uyanmakta, böyle zamanlarda da acımasız olmaktaydı.

Ne var ki Büyükanne onu avucunda tutuyordu. Cissie Hala'nın da yaşamının tek amacı Ana'ya bakmaktı.

Cissie Hala'nın cehennemî nefretinin yeşil alevleri bazen tüm genç şeylerin karşısına çıkıyordu. Zavallılık dua edip Tanrı'nın bağışlamasına ulaşmaya çalışıyordu, ama ona yapılan şeyi *bağışlayamazdı* ve damarlarındaki yakıcı asit arada patlıyordu.

Ana, sıcak, iyi yürekli biri değilmiş gibiydi. Değildi. Kurnazca öyleymiş gibi görünüyordu. Bu durum giderek kızlarda da görünmeye başlamıştı. Eski moda dantel başlığı, gümüş saçları, tıkız, kısa, öne eğilmiş bedenini kaplayan siyah ipeğin altında bu yaşlı kadının, hep kendi kadın gücünü arayan hilekâr bir yüreği vardı. Yozlaştırdığı pörsümüş, bitkisel yaşama girmiş adamların zayıflıklarının üstüne kurduğu gücünü yıllar boyu sürdürmüş, yetmişten seksene, seksenden de yeni bir katlamayla doksana gidiyordu.

Bunun nedeni de ailede eskiden beri süregelen bir sadakat geleneği olmasıydı; birbirlerine, özellikle de

Ana'ya bağıydılar. Ana, doğal olarak ailenin ekseniydi. Aile, onun egosunun uzantısıydı. Elbette ki bunu gücüyle örtüyordu. Oğullarıyla kızları da zayıf ve darmadağın olduklarından sonuçta bağı kalıyorlardı. Ailenin dışında, onlar için tehlike, aşağılanma ve rezil olmaktan başka ne olabilirdi? Papaz da evliliğinde bu deneyi yaşamamış mıydı? Öyleyse tedbirli olmalıydılar! Tedbir ve sadakat dünyayı yönetmeliydi! Varsın aile *içinde* olabildiğince nefret ve sürtüşme olsun. Dış dünyaya karşı parmaklıklarla çevrili bir birlik olmalıydılar.

II

Kızlar okulu bitirip de eve dönmeden Büyükanne'nin ölü, yaşlı elini olanca ağırlığıyla yaşamlarının üstünde hissetmediler. Lucille yirmi birine basmak üzereydi, Yvette'se on dokuzundaydı. Lozan'a iyi ailelerin kızlarını gönderdikleri bir okula gidip bitirmişlerdi ve okuldaki tüm öbür kızlar gibi taze, duyarlı yüzleri, kısacık saçları ve delikanlımsı cehenneme-kadar-yolun-var tavırlarıyla uzun boylu, genç yaratıklardı.

"Papplewick'de bu kadar korkunç derecede *sıkıcı* olan şey nedir acaba?" dedi Yvette, kanal gemisinde durmuş, griyi, Dover'in gri kayalıklarının yaklaşmasını seyredelerken; "Görünürde hiç *erkek* olmaması mı dersin. Babam neden eşi dostu için eğlence filan düzenlemiyor? Hele Fred Amca, o bardağı taşıran son damla!"

"A, ne olacağını hiç bilemezsin," dedi Lucille, daha filozofça.

"Ama ne istediğini pekâlâ bilirsin," dedi Yvette. "Pazarları koro, üstelik ben karma korodan nefret ederim. Kadınlar olmadığı zaman oğlanların sesi *harika!* Sonra gelsin kilisede pazar günü din dersi okulu, kızlar dostluk derneği, sosyal etkinlikler ve Büyükanne'nin hatırını soran saygıdeğer sevgili yaşlılar! Kilometrelerce doğru dü-rüst tek bir genç adam yok."

“Bilmem ki,” dedi Lucille, “Framleyler var ya... Gerry Somercotes da sana *bayılıyor*.”

Yvette, duyarlı burnunu kaldırarak, “A, ama ben bana bayılanlardan *nefret* ediyorum!” diye bağırdı. “Çok *canımı sıkıyorlar*. Kurşun gibi asılıyorlar insana.”

“İyi ama, sana bayılmalarını istemiyorsan *ne* istiyorsun? *Ben* beğenilmenin çok hoş olduğunu düşünüyorum. Onların biriyle asla evlenmeyeceğini biliyorsun, öyleyse hoşlarına gidiyorsa bırak sana bayılsınlar.”

“Ama ben evlenmek *istiyorum!*” diye bağırdı Yvette.

“Öyleyse *aklının yatıp* evleneceğin birini buluncaya kadar, bırak bayılsınlar sana.”

“Böyle yapamam ben. Hiçbir şey de bana hayran biri kadar keyfimi kaçırmıyor. Öyle *canımı sıkıyorlar ki!* Kendimi çok kötü hissediyorum.”

“A, baskı yapmaya başladılar mı beni de sıkıyorlar, ama biraz uzaktan hiç fena değiller.”

“Ben *çılgınca* âşık olmak isterim.”

“Olabilir. Ben istemem. Nefret ederdim herhalde. Gerçekten böyle bir şey olsa belki sen de nefret ederdin. Her şey bir yana ne istediğimize karar verebilmemiz için şöyle bir yerleşip alışmamız gerek.”

Yvette genç, duyarlı burnunu çevirerek bağırdı:

“İyi ama Papplewick’e gitmekten *nefret* etmiyor musun sen?”

“Hayır, pek öyle sayılmaz. Daha çok, sıkılacağımızı sanıyorum. Keşke babam bir araba alsın. Yine eski bisikletlerimizle sürükleneceğiz. Tansy Moor’a gitmek istemez miydin?”

“*Bayılırım!* Öyle bir bisiklet eskisini o tepelerde yokuş yukarı sürmek berbat bir savaş olsa bile.”

Gemi gri kayalıklara yaklaşıyordu. Yazdı, ama gri bir gündü. İki kız, kürk yakalarını kaldırdıkları ceketlerini giydiler; küçük, *şık* şapkaları kulaklarına kadar çekilmiş-

ti. Uzun, ince, taze yüzlü, çocuksu ama o öğrenci kibirli-
liğiyle kendine güvenli, çok güvenli ve müthiş, fena hal-
de İngiliz'diler. Çok özgür görünüyorlardı, ama aslında
kendi içlerinde karmakarışık ve bağımlıydılar. Çok atıl-
gan ve geleneklere bağlı değilmiş gibi görünüyorlardı,
ama çok bağılydılar; bu halleriyle de kendi içlerinde dı-
şarıya tüm kapılarını kapatmış oturuyorlardı. Limandan,
yaşamın geniş denizlerine demir almak üzere olan gözü
pek, ince, uzun, genç, tek direkli yelkenlilere benziyor-
lardı. Aslındaysa bir limanın zincirinden öbürüne giden
iki zavallı genç, dümensiz yaşamdılar.

İçeri girerlerken papazevi yüreklerine bir ürperti
saldı. Orta sınıfın rahat olmayı unutmuş, soğuk ve te-
miz olmayan o sözde rahatlığının küflü havasıyla çirkin,
ondan da öte sefil göründü gözlerine. Katı görümlü
taş ev, nedenini anlayamadıkları bir temiz değilmiş duy-
gusuyla sarsmıştı kızları. Eski püskü eşyaların sefil bir
görünümü vardı, hiçbir şey ferahlık verici değildi. Ye-
meklerde bile gurbetten gelen genç biri için son derece
yavan olan o korkunç, iç karartıcı çamursuluk vardı. Kı-
zarmış sığır etiyle ıslak lahanalar, soğuk koyun etiyle pa-
tates püresi, ekşi turşular, bağışlanamaz muhallebiler.
“Birazcık domuzeti”ne itirazı olmayan Büyükanne'nin
özel yemekleri de vardı, sığır eti suyuyla peksimet ya da
küçük bir kâse ot kokulu krema. Gri yüzlü Cissie Hala
hemen hiçbir şey yemezdi. Masada oturur, tabağına tek
bir haşlanmış patatesçik alırdı. Eti ağzına sürmezdi. Ye-
mek sürerken o sefil mahpusluğu içinde öylece oturur,
Büyükanne de onun tabağındakini çabucak yalayıp yu-
tardı – bu arada şans yaver giderse çıkık midesinin üs-
tüne bir şey damlatmamış olurdu. Yemek iştah açıcı de-
ğildi: Cissie Hala yemekten ve yemek yemekten nefret
eder, bir hizmetçiyi de üç ay tutamazken, nasıl iştah açı-
cı olabilirdi? Kızlar öğrenerek yer, Lucille yüreklilikle

dayanır, Yvette'in duyarlı burnu tiksintisini gösterirdi. Yalnızca beyaz saçlarıyla papaz, uzun gri bıyıklarını peçetesiyle siler, şakalar yapardı. O da bütün gün çalışma odasında oturup, bedenini hiç çalıştırmamaktan giderek ağırlaşp tembellişiyor ama orada, Ana'nın korunağı altında iğneleyici küçük şakalar yapmayı ihmal etmiyordu.

Çevredeki arazi, sarp tepeleri, derin, dar vadileriyle karanlık, kasvetliydi ama yine de kendine özgü etkili bir gücü vardı. Yirmi mil uzakta, kuzeyin kara endüstrileşmesi başlıyordu. Papplewick Köyü oraya oranla yalnız, ondan da öte yitik, içindeki yaşam da taşlaşmış, asık yüz-lü sayılırdı. Her şey neredeyse şiirselliğe ulaşan bir katı-lıkla taşlaşmıştı, öylesine amansızdı ki...

Her şey kızların bildiğı gibiydi: Koroya girmişler, ki-lisenin işlerine yardım ediyorlardı, ama Yvette Pazar Okulu'na, Umut Bandosu'na, Kızlar Dostluk Cemiyeti'ne ve bunlar yetmezmiş gibi kararlı yaşlı hanımlarla inatçı, aptal orta yaşlı adamlarca yönetilen tüm etkinliklere karşı kesin bir saplantı içindeydi. Kilise görevlerinden uzak duruyor, papazevinden de fırsat buldukça ka-çıyordu. Grange'de oturan büyük, pasaklı, neşeli bir aile olan Framleyler müthiş bir destekti onun için. Biri çıkıp da yemeğe kalmasını önerse, hatta, işçi evlerinden bir kadın çaya kalmasını önerse hemen kabul ediyordu. As-lında hoşuna da gidiyordu. İşçilerle konuşmayı seviyor-du; iyi çalışan, sağlıklı beyinleri vardı, ama doğal olarak başka bir dünyada yaşıyorlardı.

Aylar geçti. Gerry Somercotes hâlâ bir hayrandı. Başkaları da vardı, çiftçi çocukları, değirmen sahipleri... Yvette iyi eğleniyor olmalıydı. Toplantılara, danslara gi-diyor, motorlarıyla arkadaşları onu almaya geliyor, o da kente, ya büyük otellerden birine öğlen sonrası dansına ya da Pally denilen muhteşem, yeni "Palais de Danse"a gidiyordu.

Yvette, rahip olan babası, kız kardeşi, büyükannesi ve halasıyla birlikte bir köyde yaşamaktadır. Annesinin genç ve beş parasız bir adamla kaçmasından sonra buraya taşınmışlardır. Yvette ve kardeşi Lucille'in, tekdüze köy yaşamı son derece sıkıcıdır. Ne var ki Yvette bir süre sonra bir Çingene'yle tanışacak, o güne kadar hiç bilmediği duyguların tadına varacak, bu olay onun tüm yaşamını değiştirecektir.

Modern İngiliz edebiyatının en büyük yazarlarından David Herbert Lawrence'ın, ünlü *Lady Chatterley'in Aşığı*'ndan hemen önce kaleme aldığı *Bakire ile Çingene*, çok geçmeden yazarın en önemli eserlerinden biri kabul edildi. Bu kısa romanda Lawrence, çoğu kez olduğu gibi cinselliği olanca içtenliğiyle ele alıyor. *Bakire ile Çingene*, yazarın "özgürleşmenin öncüsü" olarak görülmesine yol açan yapıtlarından.

#dünyaklasikleri #ingilizklasikleri #özgürleşme #büyüktaşklar
#toplumsaleştiri #ahlak #cinsellik

Kapak resmi: Anders Leonard Zorn

